

Dodatek specjalny

Nie niszczyć! Zachować!

GŁOS LUDU

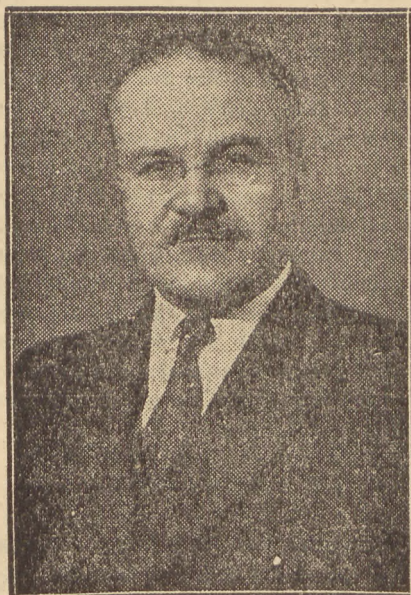
PISMO POLSKIEJ PARTII ROBOTNICZEJ

WARSZAWA — 7 LISTOPADA 1947 R.

7.XI.1917

7.XI.1947

**W TRZYDZIESTĄ ROCZNICĘ
REWOLUCJI SOCJALISTYCZNEJ**

łow. W. Molotow

łow. H. Minc

30 lat walki o pokój

Przemówienie tow. H. Minca

Obywatelu Prezydencie! Szanowni zgromadzeni!

Zebrałiśmy się na tej uroczystej akademii w obecności Prezydenta Rzeczypospolitej Polskiej, marszałka Sejmu Ustawodawczego, premiera Rządu, przedstawiciele najwyższych władz Polski dla uczczenia 30-lecia Wielkiej Rewolucji Listopadowej. Zebrałiśmy się tutaj, by uczcić święto państwowe potężnego i przyjaznego nam państwa, ale zebrałiśmy się tutaj jednocześnie po to, by uczcić rocznicę gigantycznego przełomowego wydarzenia historycznego, rocznicę wielkiej Rewolucji Listopadowej, rocznicę tej rewolucji, której znaczenie przerasta granice Związku Radzieckiego — rocznicę tej rewolucji, która w ciągu 30 lat zmagania, znojów, ofiar, walk, trudów, poświęceń i zwycięstw promieniuje na cały świat, ciągnąc coraz bardziej na kształtowanie się jego losów.

Trzydzieści lat temu robotnicy, chłopci, żołnierze, marynarze pod wodzą wielkiego Lenina rozbili zleniawidzony ustrój obszarniczo - kapitalistyczny, rozbili dawną Rosję — więzienie narodów i przystąpili do budowy nowego życia. Zaczęły się trudne lata wielkich zmagania i walk.

LATA 1918 — 1921

Straszne lata wojny domowej, interwencji, blokady, głodu. Międzynarodowy kapitalizm nie chce uznać, że jest kraj, który zdecydował wyłamać się spod jego władzy. Zaczyna się interwencja. Japończycy i Amerykanie na Dalekim Wschodzie, Anglicy w Archangielsku, Francuzi, Serbowie, Grecy w Odessie. Biali generałowie na wszystkich krańcach Rosji: Judenicz pod Piotrogrodem, Wrangel na Krymie, Denikin na

pln. Kaukazie i na Ukrainie. Interwencja Piłsudskiego na Ukrainie i marsz na Kijów. Blokada, głód, choroby, tyfus, straszliwe, niewidziane w historii trudności. Z tych ciężkich i trudnych walk robotnik i chłop rosyjski wychodzi zwycięsko. Skrwawiona, ze zniszczoną i zrujnowaną gospodarką wychodzi zwycięsko z odemętów wojny domowej i interwencji kraina Sowiećów.

LATA 1921 — 1928

Lata trudów i znojów odbudowy. W olbrzymim wysiłku odbudowuje się na nowych podstawach zrujnowana gospodarka narodowa.

W r. 1924 śmierć wyrzywa Lenina z szeregów i dzieło jego przejmują w mocne ręce najbliższy towarzysz jego walk — Stalin. (Okłaski. Okrzyki: Niech żyje wódz narodów słowiańskich Generalissimus Stalin). Trwa odbudowa, a choć skończyła się wojna domowa i choć skończyła się zbrojna interwencja, siły starego świata nie złożyły broni. Szantaż, prowokacje, presja dyplomatyczna, napady na ambasady i przedstawicielstwa handlowe ZSRR, działalność obcych wywiadów wewnątrz Rosji, dywersja, sabotaż, szpiegostwo — oto czym pełne są te ciężkie i trudne lata. Mimo wszystkich trudności i mimo wszystkich przeciwności odradza się z gruzów i zniszczeń wojny domowej i interwencji gospodarka radziecka.

LATA 1928 — 1933

Pierwsza stalinowska pięciolatka, pierwsza część wielkiego planu budowy ustroju socjalistycznego, pierwsza część wielkiego planu

przekształcenia kraju zacofanego w kraj przodujący, kraju rolniczego w kraj przemysłowy, kraju analfabetów w kraj socjalistycznej kultury. Na stepach i pustyniach wyrastają giganty przemysłowe, traktory i kombajny wychodzą na niezmiernie pola sowieckiej Rosji. Powstają setki i tysiące szkół, instytutów, uniwersytetów. Rozwija się kultura tych narodów, które nie wiedziały, co to czytanie i pisanie pod carskim reżimem.

Jednakże nie zmniejsza się presja, szantaż dyplomatyczny, nie zmniejsza się, ale rośnie działalność obcych wywiadów, sabotaż, dywersja, szpiegostwo. Ale mimo wszystkich przeciwności okres ten kończy się zwycięskim zakończeniem pierwszego wielkiego planu rozbudowy gospodarczej Związku Radzieckiego.

LATA 1933 — 1938

Druga zwycięska pięcioletnia stalinowska. Nowe gigantyczne budowy przemysłowe. Marsz naprzód przebudowanego rolnictwa. Dalsza rozbudowa kultury. Dalsza przebudowa ustroju społecznego. Zanika podział na stare klasy społeczne. Nowa radziecka konstytucja podsumowuje postęp rozwoju gospodarczego i politycznego. Ale jednocześnie za granicami w Niemczech, we Włoszech, w Japonii wyrasta nowe niebezpieczeństwo wojenne. Wyhodowany przez niemieckich i anglosaskich kapitalistów Hitler zagarnia władzę. Dyplomacja radziecka czyni wszystko żeby ratować pokój. Wewnątrz Ligi Narodów brzmi odważny głos radzieckich dyplomatów, zawierane są sojusze obronne z Francją i Czechosłowacją. Ale wodzowie światowego kapitalizmu postanowili, że trzeba pozwolić na rozwój hitleryzmu, żeby uczynić z niego żandarma Europy żeby pchnąć go na podbój Związku Radzieckiego. Przez palce patrzyli oni, jak Hitler zajmował Nadrenię, jak złamał Traktat Wersalski, jak odradzał imperialistyczną armię niemiecką jak zajmował Austrię, jak zadusił razem z Mussolinim pod szum hipokrytycznych głosów o nieinterwencji bohaterką, demokratyczną, ludową Hiszpanię, jak oderwał Sudety od Czechosłowacji, jak zajął Pragę, jak zajął Klajpedę.

ROK 1939

Krytyczny i straszliwy rok 1939. Związek Radziecki proponuje Polsce sojusz obronny, żeby osadzić Hitlera i uniemożliwić wojnę. Zachęcony przez mocarstwa zachodnie Beck odrzuca te propozycje.

1 września bomby niemieckie spadają na miasto polskie. Pada Polska, pada Norwegia i Dania, padają Belgia, Holandia, Luksemburg, Francja, pada Jugosławia i Grecja. Europa jęczy pod żelazną stopą faszystów hitlerowskich. Związek Radziecki w przeczuciu nieuniknionego i decydującego starcia gromadzi siły, szykuje rezerwy, szykuje obronę i ofensywę. 22 czerwca 1941 r. napada Hitler na Związek Radziecki.

LATA 1941 — 1945

Bohaterskie lata 1941 — 1945, lata wielkiej, nieznanej w dziejach wojennej epopei. Ważą się losy świata. Jeśli padnie Związek Radziecki — upadnie wtedy kultura i cywilizacja świata i dziki zwierz hitlerowski będzie panował nad światem. Niemcy idą naprzód. Znaczą swoją drogę setkami tysięcy ofiar, ale idą naprzód. W sztabach anglosaskich trwa namiętna dyskusja, czy Związek Radziecki wytrwa przez 6, czy przez 9 tygodni. Niemieckie wojska zbliżają się do Moskwy. Niemieccy oficerowie przez lornetki oglądają Czerwony Plac i szykują sobie miejsca na kwatery. Ale właśnie wtedy zaczyna się zwycięska kontrofensywa radziecka, zimowa moskiewska ofensywa.

Wojska radzieckie idą naprzód, odrzucają Niemców. Setki tysięcy niemieckich bandytów zostaje w śniegach moskiewskich. Rok 1942 — nowy zryw ofensywy hitlerowskiej. Marsz na Kaukaz, marsz na Wołgę, wreszcie epopeja Stalingradu. Miliony ludzi na całym świecie z niepokojem, z drżeniem serca, z najwyższym przejęciem, wsłuchują się w to, co się dzieje na tym dalekim, skrawku ziemi nad Wołgą.

Nad Wołgą, otoczona żelaznym pierścieniem niemieckim, broni się armia radziecka. Bohatersko pracuje radziecki przemysł, rośnie jego potęga.

Czołgi, samoloty, nowe armaty, nowe rakiety, nowa broń, przychodzą na front. Epopeja Stalingradu kończy się zwycięstwem, niebывałym w dziejach zwycięstwem, okrążeniem i do szczętnym wyniszczeniem 22 niemieckich doborowych dywizji. Zaczyna się marsz naprzód armii radzieckiej. Od Wołgi do Donu, od Donu do Dniepru i Dniestru, Bugu, Wisły, Warty, Odry, Szprewy i Łaby idzie armia mścicieli i wyzwolicieli. A tymczasem w kancelariach dyplomatycznych i sztabach na zachodzie wre namiętna dyskusja, jak można najłatwiej i najlepiej odroczyć drugi front i przedłużyć wojnę. Miliony ludzi czeka na wylądowanie

we Francji, na najkrótszej drodze do Berlina — lądowanie odbywa się w pin. Afryce. Miliony ludzi czeka rozstrzygającej bitwy o Francję. Lądowanie odbywa się na Sycylii.

I dopiero wtedy gdy losy wojny były już przesądzone, kiedy wiadomym było, że zwycięska armia radziecka dojdzie do Berlina, wtedy dopiero odbywa się lądowanie we Francji. Tymczasem idzie naprzód armia radziecka.

Otwierają się bramy więzień i obozów koncentracyjnych, zarastają ścieżki wojny, odbudowuje się gospodarka, odradzają się narody, zaczynają pracować szkoły i uniwersytety i ludzie, wyzwoleni z koszmaru hitlerowskiego, zaczynają oddychać pełną piersią. 9 maja 1945 roku radziecki sztab przyjmuje kapitulację Niemiec.

Największa wojna w dziejach świata, została wygrana. Hitleryzm, największe niebezpieczeństwo w dziejach ludzkości legł zdruzgotany. Związek Radziecki wyszedł zwycięsko z najtrudniejszego i największego egzaminu, z egzaminu strasznej i trudnej wojny.

Lata 1945—1947, lata powojenne. Z energią i ofiarnością dźwiga naród radziecki z gruzów zniszczone tereny swojego kraju i szybko pomnaża swoją potęgę gospodarczą.

Ale nie opadły jeszcze dymy wojenne, a już zaczyna się szykowanie nowych zbrodni. Imperializm dąży do panowania nad światem. Podeptane zostają teherańskie, jałtańskie, poczdamskie umowy, opierające się na zgodnej współpracy wielkich mocarstw. Po śmierci prezydenta Roosevelta zaczyna się okres szantażu atomowego i szantażu dolarowego. Rosną i rozwijają się usiłowania przekształcenia Niemiec, odbudowanych na podstawach imperialistycznych, w europejski bastion imperializmu.

Związek Radziecki trzyma straż w Berlinie i nad Łabą. Związek Radziecki domaskuje podżegaczy wojennych. Z trybuny narodów zjednoczonych padają twarde oskarżycielskie słowa Wyszyńskiego. Ale sytuacja już nie jest podobna do tej, która była w okresie Monachium. Związek Radziecki nie jest sam. Pierwsza wojna światowa przyniosła likwidację systemu kapitalistycznego na terenach 1/6 części świata.

Dруга wojna przyniosła likwidację wpływu imperializmu na rozrzuconych terenach środkowej i południowej Europy, gdzie rosną demokracje ludowe. Dziesiątki i setki milionów ludzi

na całym świecie jest ze Związkiem Radzieckim w jego walce o pokój. W orędziu na 800-lecie Moskwy pisał JOZEF STALIN:

„Zasługa Moskwy polega na tym, że bezustannie demaskuje ona podżegaczy wojennych i skupia pod sztandarem pokoju wszystkie miłujące pokój narody. Wiadomo, że miłujące pokój narody z otuchą spoglądają na Moskwę, jako na stolicę wielkiego pokojowego państwa i potężną ostoję pokoju“.

Każdy z nas wie i czuje, jak głęboko te słowa odtwarzają rzeczywistość. Każdy z nas wie i czuje, że Moskwa dziś święci swe wielkie Święto przede wszystkim jako potężna ostoja światowego pokoju.

LATA 1917 — 1947

30 lat zwycięskiej walki o nowy ustrój, 30 lat zwycięskiej walki o wolny rozwój człowieka, 30 lat walki z czarnymi siłami reakcji, 30 lat walki o pokój, 30 lat zmagani, znojów, ofiar, walk, trudów, poświęceń i wielkich zwycięzich historycznych zwycięstw, 30 lat górnych i chmurnych, wielkich i dumnych, 30 zwycięskich lat — taki jest bilans okresu, który zaczął się w jesienną noc z 6 na 7 listopada 1917 r. szturmem na Pałac Zimowy (oklaski).

Obywatele! Jeżeli dziś na kanwie 30 lat Rewolucji Listopadowej chcemy snuć rozważania, w pierwszym rzędzie dotyczące Polski, to najistotniejszym dla nas zagadnieniem będzie, zagadnienie niepodległości Polski w powiązaniu z problemem wielkiej Rewolucji Listopadowej.

W roku 1874 pisał Fryderyk Engels: „Niepodległość Polski i rewolucja w Rosji warunkują jedna drugą“. Wystarczy przypomnieć sobie przebieg 19-wiecznej i 20-wiecznej historii Polski, żeby stwierdzić, jak głęboko słuszne, jak prorocze i jak prawdziwe były te słowa. W ciągu całego niemal XIX wieku trzyma carat mocno w swych łapach Polskę. W roku 1831 i w 1863 zrywa się naród polski do walki i poza mdłymi deklamacjami o sympatił nie widzi pomocy ani z Londynu, ani z Paryża, widzi natomiast, jak jako drogiego i kochanego sojusznika fetuje się na zachodzie imperatora Wszechrosji.

Rok 1905 rewolucja, która wstrząsnęła podstawami caratu, która odbiła się głośnym echem w bohaterkiej walce klasy robotniczej w Polsce. Kapitałisci zachodni interesują się w tym momencie nie niepodległością Polski, ale zagrożeniem swoich inwestycji kapitałowych w Rosji i Polsce.

REWOLUCJA ROSYJSKA A NIEPODLEGŁOŚĆ POLSKI

Rok 1914 — wojna światowa. Nie słyszeliśmy wtedy słowa zachęty ani z Paryża, ani z Londynu, ani z innej stolicy zachodniej. Nie ulega najmniejszej wątpliwości, że gdyby lud rosyjski nie rozbił starej Rosji carskiej, Rosji — więzienia narodów, to wyszlibyśmy z tej wojny w najlepszym wypadku, z jakąś kusą autonomią i na pewno carski żandarm i stupajka regulowałyby ruch na Marszałkowskiej. Tylko rewolucja rosyjska bezpośrednio przez rozbitcie carskiej Rosji umożliwiła niepodległość Polski, tylko rewolucja rosyjska pośrednio przez budzenie burzy rewolucyjnej w Europie, przez rozkład imperium kaiserów, umożliwiła postawienie zagadnienia niepodległości Polski w całej rozciągłości. Wynika to nie tylko z tej bezpośredniej i pośredniej roli rewolucji rosyjskiej, ale wynika to z całego charakteru rewolucyjnego ruchu rosyjskiego, z całej jego historii, z całej jego tradycji, z celów i zadań, które przed sobą stawiał.

Znane jest stanowisko LENINA i stanowisko STALINA wobec zagadnienia niepodległości Polski. Znane są jasne i niedwuznaczne wypowiedzi Lenina na rzecz niepodległości Polski wtedy, gdy była ona tylko jeszcze hasłem.

A kiedy padł carat, kiedy powstały Rady Delegatów Robotniczych jeszcze przed Rewolucją Listopadową, 14 marca 1917 roku, Piotrogrodzka Rada Delegatów Robotniczych i Żołnierskich w orędziu swoim pisała: „Piotrogrodzka Rada Delegatów Robotniczych i Żołnierskich oświadcza, że demokracja rosyjska stoi na stanowisku uznania samookreślenia politycznego narodów i oznajmia, że Polska ma prawo do całkowitej niepodległości pod względem państwowym i międzynarodowym“.

ZWYCIĘŻYŁA REWOLUCJA LISTOPADOWA

Zwyciężyła Rewolucja Listopadowa. Zwyciężyła i od razu przyszło jej borykać się i walczyć z drapieżnym imperializmem niemieckim i zawierać ciężki i trudny pokój w Brześciu. I tam w Brześciu, wobec butnego niemieckiego generała Hofmanna, wobec butnych juników pruskich, upojonych zwycięstwem, składa radziecka delegacja następującą deklarację:

„Z faktu wchodzenia obszarów okupowanych w skład b. cesarstwa rosyjskiego, rząd rosyjski nie wyciąga żadnego wniosku, który by nakładał na ludność tych ziem jakiegokolwiek

obowiązek prawnopafistwowe w stosunku do Republiki Rosyjskiej. Dawne granice b. cesarstwa rosyjskiego, granice wytworzone przez przemoc i zbrodnię wobec narodu, w szczególności wobec narodu polskiego, obalone zostały wraz z caratem. Nowe granice Związku Braterskich Narodów Republiki Rosyjskiej z narodami, które zechcą wyjść poza jej rubieży, powinny być określone przez nieskrępowaną decyzję zainteresowanych narodów“. Tak wyglądała pozycja zwycięskiej Rewolucji Listopadowej w stosunku do Polski. Na tę pozycję od powiedziano interwencją i marszem na Kijów.

OKRES DRUGIEJ NIEPODLEGŁOŚCI

Nastąpiły lata drugiej niepodległości, lata antysowieckiej orientacji, lata izolacji od Związku Radzieckiego, lata spekulacji na Niemcy hitlerowskie — lata, które skończyły się tragicznym wrześniem 1939 roku.

Tak wygląda powiązanie zagadnień niepodległości Polski z problemami Rewolucji Listopadowej w okresie pierwszej wojny światowej i drugiej Niepodległości.

A teraz zagadnienie niepodległości po drugiej wojnie światowej: trzeba sobie zdawać sprawę, że losy Polski zależały wtedy od tego, kiedy i jak zostanie wygrana wojna. Trzeba sobie zdawać sprawę z tego, że przedłużenie wojny mogło i musiało oznaczać nie tylko wygubienie dodatkowych milionów Polaków, ale zniszczenie gospodarcze Polski i zrujnowanie jej terytorium.

Związek Radziecki przez swą wielką i zwycięską ofensywę, przez szybki marsz przez ziemie polskie, uratował polski Śląsk, polski przemysł i miliony polskich istnień. Dziś, w 30-lecie Wielkiej Rewolucji Listopadowej chyłimy głowę przed tymi dziesiątkami i setkami tysięcy radzieckich żołnierzy, którzy legli za swoją i naszą ojczyznę na naszej ziemi. (Zebrani powstają z miejsc, następuje minuta ciszy). Krwawym wysiłkiem Armii Radzieckiej i Wojska Polskiego — Niemców wypędzono.

NA NASZEJ DRODZE ROZWOJOWEJ

Stało się zagadnienie, jaka ta Polska ma być. Stawało wielkie zagadnienie granic. Była alternatywa Polski kusej i okrojonej, nie zdolnej do życia i była alternatywa Polski wielkiej i mocnej, opartej na Odrze, Nysie i na Bałtyku, zdolnej do życia i do rozwoju. Nie trzeba już tego przypominać, wie to już każde dziecko w Polsce, kto był przeciwko naszym granicom na zachodzie, a kto był za nimi.

Stawała perspektywa odbudowy i budownictwa w nowej Polsce, stawało zagadnienie, czy Polska ma być taka, jak przed 1939 r., półkolonialną domeną kapitału międzynarodowego, czy ma się rozwijać na własnych podstawach i w posiadaniu własnego potencjału gospodarczego. Trzeba przypominać. Choć to już prawie każdy dziś rozumie, że bez oparcia i pomocy Związku Radzieckiego, bez sojuszu z nim niemożliwe było osiągnięcie wyzwolenia gospodarczego, tej niepodległości gospodarczej, którą osiągnęliśmy przez nasze wielkie reformy ustrojowe.

Jednym ze składowych elementów prawdziwej niepodległości jest dla narodu możliwość kształtowania swoich dróg rozwoju, zgodnie ze swą przeszłością, zgodnie ze swą tradycją, zgodnie ze swoim charakterem narodowym. Jest rzeczą jasną, że przyjaźń ze Związkiem Radzieckim, oparcie o Związek Radziecki, dało nam możliwość odbudowania kraju tą drogą, którą uważaliśmy za najlepszą i najslusniejszą — naszą polską drogą. Nie byłoby niepodległości Polski w roku 1918 bez zwycięstwa Rewolucji Listopadowej. Ta niepodległość została zaprzeczona przez antysowiecką zbrodniczą politykę menderów sanacyjnych.

Polska powstała jako państwo niepodległe i odrodzone dzięki zwycięstwu Armii Radzieckiej, dzięki sojuszowi Wojska Polskiego z Armią Radziecką, dzięki błyskawicznemu marszowi Armii Radzieckiej i Wojska Polskiego, dzięki niezłomnej postawie narodu podczas okupacji, dzięki uzyskaniu granic zachodnich, dzięki możliwości uwolnienia się od kapitału zagranicznego, dzięki możliwości kroczenia naszą własną polską drogą rozwojową.

Nie ma dziś miejsca w Polsce na orientację antyradziecką. Nie ma tego miejsca, dlatego, że całe doświadczenie historyczne wykazało, że antyradziecka orientacja w Polsce, to jest orientacja przeciw polskiej niepodległości. Nad stosunkami polsko - radzieckimi ciążyą setki lat historii waśni, walk, przelewu krwi, wzajemnych niesprawiedliwości. Rewolucja Listopadowa w Rosji i głębokie zmiany ustrojowe w Polsce stworzyły podstawę do szybkiego przewyżczenia tej ciężkiej i trudnej przeszłości.

Chciano spekulować w naszym narodzie na tych tradycjach historycznych, chciano z tych tradycji historycznych i z ciężkiej, pełnej krwi przeszłości ukuć oręż przeciwko radziecko - polskiemu braterstwu. Ale nasz naród okazał się mądrym narodem, nasz naród okazał się narodem, który szybko poznał pra-

wdę. Nasz naród okazał się mądrym narodem i dlatego ci, którzy stawali na antyradzieckim gruncie kończyli i kończą u nas bankrutem otoczonym hańbą i pogardą.

Doświadczenia historyczne i rozwój wypadków stwarzają podstawy do tego, ażeby w całym narodzie, jako podstawowe i jasne twierdzenie, ugruntowało się twierdzenie prorocze Engelsa, że „niepodległość Polski i rewolucja w Rosji warunkują jedno drugie“.

SILY POKOJU OPIERAJĄ SIĘ NA POTĘŻNYCH PODSTAWACH

Obywateli! Obchodzimy dziś 30-lecie wielkiej Rewolucji Listopadowej w atmosferze, kiedy najgorętszym i najżywszym pragnieniem milionów ludzi na całym świecie jest pokój. Obchodzimy dziś 30-lecie wielkiej Rewolucji Listopadowej w atmosferze, kiedy po ciężkiej wojnie, po mękach i ofiarach, po obozach i po krematoriach, po głodzie i po zniszczeniach, ludzie chcą żyć, radować się, budować, tworzyć, kroczyć naprzód.

Pokój jest zagrożony przez podżegaczy wojennych, którzy by chcieli złamać suwerenność narodów, którzy by chcieli zbudować imperium światowego kapitału, którego zbrojnym ramieniem w Europie byłyby odrodzone imperialistyczne Niemcy. Dla nas realizacja tych zamiarów oznaczałaby nieuchronnie niebyt narodowy. Dlatego całym sercem jesteśmy z tymi, którzy walczą o pokój, z tymi, którzy gromadzą dla tej walki siły.

Słyszymy dziś wiele gróźb i pogroźek, wiele presji i wiele szantażu, ale myślimy, że z góry skazane jest na niepowodzenie dążenie do zastraszenia bohaterów Stalingradu i Leningradu, ale myślimy, że z góry skazane jest na niepowodzenie dążenie do zastraszenia partyzantów Tito, bohaterskich partyzantów Lubelszczyzny i Kieleckiego i żołnierzy I Armii Polskiej.

Słyszymy dziś wiele straszenia tajemnicą bomby atomowej, która przestała już być tajemnicą, ale wiemy, że siły pokoju opierają się na potężnych podstawach, wiemy, że siły te reprezentuje potęga Związku Radzieckiego, rosnąca siła demokracji ludowych, setki milionów szarych ludzi, pragnących pokoju w Europie i za oceanem i wiemy, że jeżeli te siły się skonsolidują, wzmocnią, zmobilizują, to nic nie będzie mogło zagrażać pokojowi światowemu. Te siły skonsolidują się wokół największego szczytu pokojowego państwa, wokół Związku Radzieckiego. To rozumieją szarzy ludzie w Pol-

sze bez różnicy przekonań politycznych. Przed kilku dniami robotnicy przemysłu szklarskiego w Polsce przesłali Józefowi Stalinowi podarunek — postument szklany, na którym, może niegrammatycznie, ale szczerze i mądrze napisali: „Józefowi Stalinowi, wodzowi światowego pokoju”. (oklaski).

W 30 rocznicę wielkiej Rewolucji Listopadowej, z Warszawy, zdruzgotanej po wojnie, z Warszawy, odbudowującej się w ciężkim znoju

z gruzów, przesyłamy serdeczne pokłękę pozdrowienie Moskwie, ostoł pokoju i Józefowi Stalinowi, wodzowi światowego pokoju. (hucznoklaski).

Przesyłając te pozdrowienia wierzymy niezłomie, że walka o pokój światowy zostanie wygrana, a wraz z nią zostanie wygrana walka o utrwalenie naszej niepodległości i możliwość szczęśliwego rozwoju naszą narodową polską drogą.

ZSRR ostoją pokoju

Przemówienie tow. W. Mołotowa

Na posiedzeniu Rady Moskiewskiej w dniu 6 listopada 1947 r. radziecki minister spraw zagranicznych Mołotow wygłosił przemówienie następującej treści:

ZNACZENIE ZWYCIĘSTWA SOCJALIZMU W ZSRR

Towarzysze! Narody Związku Radzieckiego obchodzą w dniu dzisiejszym 30 rocznicę wielkiej socjalistycznej Rewolucji Listopadowej o doniosłym znaczeniu dla mas pracujących całego świata.

Nie tylko my, ludzie radzieccy przeżywamy w tych dniach radosne uczucia w obliczu wielkiego zwycięstwa socjalizmu w naszym kraju. Nie tylko w zaprzyjaźnionych z nami krajach ma Związek Radziecki miliony wiernych przyjaciół. Wszędzie tam, gdzie panuje kapitalizm i gdzie uciskani są ludzie pracy, jak również w koloniach i krajach zależnych, gdzie ujarzmione są masy pracujące, budzi się świadomość, że sukcesy Związku Radzieckiego oznaczają zbliżenie się ich własnego wyzwolenia spod ucisku i niewoli.

Nie ma kraju, gdzie w klasie robotniczej, wśród pracujących chłopów i w szerokich kołach demokratycznych Związek Radziecki nie miałby licznych przyjaciół, którzy przepelnieni są gorącą sympatią i wiarą, widząc nasze dzieło.

Oto dlaczego dzisiaj w 30-lecie Rewolucji Radzieckiej powiewa tak dumnie sztandar Listopada, zwycięski sztandar Lenina — Stalina.

Od czasu wypadków listopadowych 1917 r. upłynęło już lat 30. Nasi wrogowie z obozu burżuazji prorokowali wówczas a nawet później, że nie ostoł się w Rosji władza radziecka, że pewne jest nieuknione i szybkie zatamowanie się tej władzy. Bolszewicy nie ulegli się owych proctw, lecz wszczęli odważnie walkę o zdobycie władzy przez klasę robotniczą, zrzucili jarzmo ładu kapitalistycznego i oto już od lat 30 budują skutecznie i zwycięsko państwo socjalistyczne, budują nowe społeczeństwo na zasadach komunizmu.

Drogę którą przebyliśmy można podzielić na trzy okresy. Pierwszym okresem jest czas od zwycięstwa władzy radzieckiej do początku drugiej wojny imperialistycznej.

Okres drugi — to lata wielkiej wojny o wolność.

Trzeci okres, który się dopiero co rozpoczął, to lata budownictwa powojennego.

Pierwszy okres obejmuje 23 i pół lat. Przeszło trzy lata tego okresu zużyto na walkę zbrojną przeciwko interwencjonistom i bandom biogwardzistów, które usiłowały złamać władzę radziecką i zniszczyć młode państwo radzieckie. Te plany kapitalistów i obszarników zakończyły się całkowitym fiaskiem, doprowadziły jednak nasz kraj do stanu skrajnego spustoszenia

I wyczerpania. Trzeba było całego szeregu lat jedynie po to, by przywrócić przedwojenny stan przemysłu i gospodarki rolnej.

Następnie gospodarka narodowa podniosła się i rozwinęła na podstawie słynnych stalinowskich planów pięcioletnich. W końcu 1928 r. mogliśmy przystąpić do przeprowadzenia pierwszego planu pięcioletniego, który, jak wiemy, został wykonany przedterminowo. Z kolei wykonaliśmy drugi plan pięcioletni i przeszliśmy do realizacji trzeciego planu pięcioletniego, co się jednak nam nie udało wskutek napaści ze strony Niemiec. Tak więc mogliśmy przepracować jedynie 13 lat według planów trzech pięcioletek stalinowskich. Jednakże naszemu krajowi udało się dokonać przekształcenia swej gospodarki już w przeciągu tego krótkiego okresu.

Z Rosji przemysłowo zacofanej nasze kraj przekształcił się w postępowe państwo przemysłowe, które w końcu drugiej pięcioletki zajęło pierwsze miejsce w Europie jeśli chodzi o zakres produkcji przemysłowej. Z każdym nowym rokiem aż do początku wielkiej wojny oczywiście postępował szybki rozwój naszego przemysłu, powstawały coraz to nowe gałęzie produkcji i zwiększała się coraz to bardziej wydajność przemysłu. W roku 1940 produkcja przemysłowa w naszym kraju przewyższała 12-krotnie produkcję z 1913 r. Jeszcze silniej przeobraziło się nasze rolnictwo. Z małych gospodarstw chłopskich o słabej wydajności, które w większości wypadków posługiwały się tylko sochą, sierpem i kosą, nasze rolnictwo przekształciło się, dzięki połączeniu w kolchozy, w postępową gospodarkę na wielką skalę, która z pomocą państwowych ośrodków maszynowych i traktorowych otrzymała podobnie jak sowchozy, bogate wyposażenie techniczne w postaci traktorów, kombajnów, samochodów i wszelkiego rodzaju nowych maszyn rolniczych.

Ogólna produkcja rolna Związku Radzieckiego, mimo wciąż jeszcze słabych bratów w hodowli bydła była w 1940 r. prawie 2 razy większa, niż w roku 1913. Reasumując wyniki przedwojennego okresu rozwoju gospodarki radzieckiej, Stalin stwierdził że ten niebawmy wzrost produkcji nie może być uważany za zwykły rozwój kraju od stanu zacofania do postępu. Był to skok dzięki któremu nasza ojczyzna przekształciła się z kraju zacofanego w kraj postępowy, z kraju rolniczego w przemysłowy.

Znajdując się w ciągu całego tego czasu w kapitalistycznym okrażeniu, musieliśmy być w pogotowiu przed groźbą wojny napastniczej i staraliśmy się produkować wszystko co było nam niezbędne. Przeprowadzenie kolektywizacji wsi wymagało dłuższego czasu. Uplynęło całe dziesięciolecie zanim zwalczono wpływy kulaków i przekonano rzesze chłopskie o wyższości kolektywnego ustroju rolnego.

**REZULTATY PIERWSZEGO OKRESU
ŚWIADCZA O TYM, ŻE OSIĄGNIĘLIŚMY
MORALNĄ I POLITYCZNĄ JEDNOŚĆ NARODU
RADZIECKIEGO.**

Mimo dużych trudności przemysł radziecki kroczy stale naprzód w przeciwieństwie do państw kapitalistycznych. Ustrój socjalistyczny doprowadził do zupełnego zlikwidowania bezrobocia, jak również do stałego wzrostu stopy życiowej szerokich mas. Gdyby nie było wojny, miasta i wsie Związku Radzieckiego mogłyby

zademonstrować światu, niebawym podniesienie poziomu życia mas pracujących. Przebudowa ustroju wsi doprowadziła do tego, że chłopci, których poziom życia był zawsze bardzo niski, zaczęli żyć w zupełnie innych warunkach. I tu trzeba powiedzieć, że **GDYBY WOJNY NIE BYŁO, OSIĄGNIĘCIA BYŁYBY JESZCZE WIEKSZE!**

Rozsądna polityka pokojowa dała Związkowi Radzieckiemu 20 lat pokoju. Agresja niemiecka przerwała okres pokojowy. Zaczął się czteroletni okres wojenny. Był to czas ciężkiej próby. Była to najcięższa i najokrutniejsza wojna, jaką kiedykolwiek przeżył nasz naród. Wystarczy tylko przypomnieć, że Niemcy hitlerowskie okupowały terytorium Związku Radzieckiego, na którym mieszkało 88 milionów ludzi.

Produkcja obszaru okupowanego przez Niemców wynosiła 33 proc. ogólnej produkcji radzieckiej. Na terytorium zajęтым przez nieprzyjaciela znajdowała się połowa żywego inwentarza całego Związku Radzieckiego. Produkcja rolna tego obszaru wynosiła 47 proc. całej produkcji rolnej Związku Radzieckiego.

W czasie wojny ewakuowano na wschód tysiące przedsiębiorstw przemysłowych, żeby umożliwić im produkcję na potrzeby wojenne.

Drugi okres był okresem wojny. Wykazał on potęgę i siłę socjalistycznego państwa. Do czasu przystąpienia Związku Radzieckiego do wojny, Hitler rządził w całej Europie. Pewne państwa europejskie jak np. Hiszpania, były jego pokornymi satelitami, inne znów jak Francja znajdowały się pod butem hitlerowskim.

Nad Wielką Brytanią, nad krajem w którym od wieków nie staneła noga najeźdźcy, zawisła groźba inwazji. **SYTUACJA ZMIENIŁA SIĘ ZASADNICZO Z CHWILA W KTÓREJ ZWIĄZEK RADZIECKI ZNALEZŁ SIĘ NA STOPIE WOJENNEJ Z NIEMCAMI I GDY ARMIA RADZIECKA PRZESZŁA DO OFENSYWY.** Wielkie znaczenie miało stworzenie koalicji antyfaszystowskiej państw sojuszniczych. O wielkich zasługach narodu radzieckiego w tej wojnie powiedział Stalin w 27 rocznicę Rewolucji Listopadowej: „Obecnie gdy wojna dobiega do zwycięskiego końca, uwydatniła się w całej swej wielkości historyczna rola narodu radzieckiego. Obecnie wszyscy muszą przyznać że naród radziecki przez swą nieugiętą walkę ocalił cywilizację europejską przed faszyzmem“. W tym właśnie narody świata widzą zasługę narodu radzieckiego i wielkiego wodza tego narodu, Stalina.

Nasza ojczyzna radziecka wyszła z tej wojny jeszcze bardziej wzmocniona i bardziej niezwykła, a zarazem jeszcze bardziej zjednoczona.

Po wojnie nastąpił nowy okres, okres odbudowy kraju. Od zeszłego roku pracujemy nad realizacją nowego planu pięcioletniego.

Towarzysz Stalin w następujący sposób określił nasze nowe zadania: „Podstawowe zadania nowego planu pięcioletniego polegają na odbudowie zniszczonych terenów kraju oraz na odbudowie przedwojennego poziomu przemysłu i gospodarki rolnej, następnie zaś na małej lub większej znacznym przekroczeniu tego poziomu“.

Wysunięte przez partię i rząd zadania odbudowy i podniesienia gospodarki narodowej zachęciły nasz naród do nowych bohaterских wysił-

ków i osiągnięć na polu pracy. Cały nasz kraj ożywiony jest teraz dążeniem nie tylko do wykonania ale i do przekroczenia tego co wytyczył nowy plan pięcioletni.

Dla gospodarki rolnej początkowy okres wykonania nowego planu pięcioletniego był ciężki wobec suszy, jaka dotknęła w roku ubiegłym najważniejsze obszary rolne. Znana jest jednak zdolność naszego kraju do szybkiego przezwyciężenia trudności gospodarczych. Świadczy o tym również fakt, że dzięki zarządzeniom podjętym przez partię i rząd, globalne zbiory zboża w roku bieżącym przewyższają o 58 proc. zbiory zeszłoroczne. W roku ubiegłym, który był pierwszym rokiem powojennego planu pięcioletniego osiągnięliśmy już duży wzrost produkcji przemysłowej. Jednakże zeszłoroczny plan został wykonany przez przemysł tylko w 96% ponieważ nie było jeszcze zakończonych przestawianie pracy przemysłu na warunki pokojowe. Natomiast w roku bieżącym przemysł radziecki wykonuje plan z nadwyżką. W pierwszych trzech kwartałach roku bieżącego plan 9-miesięczny wykonany został przez przemysł w 103 proc.

Cały kraj daje wyraz swej radości, dowiadując się, że nasz sławny Leningrad i tym razem kroczy w pierwszych szeregach i że już w miesiącu październiku przemysł leningradzki przekroczył swój plan za cały drugi rok pięcioletni.

Wszystko to daje podstawy do twierdzenia, że ta część programu pierwszego roku pięcioletni, której jeszcze nie wykonano, będzie zrealizowana w drugim roku i w ten sposób plan dwóch pierwszych lat okresu pięcioletniego jako całość będzie wypełniony z końcem bieżącego roku.

We wszystkich gałęziach przemysłu i gospodarki rolnej oraz w transporcie posuwamy się zdecydowanie naprzód, jakkolwiek czeka nas jeszcze wiele niezakończonych prac dla zabliznienia ran i naprawienia szkód, wyrządzonych przez wojnę. Wydobywamy już więcej węgla kamiennego niż przed wojną, ale odbudowa przemysłu metalurgicznego i naftowego nie jest jeszcze dostatecznie zaawansowana. Posuwa się naprzód rozwój i odbudowa i rozszerzają się wszystkie gałęzie przemysłu produkujące artykuły konsumpcji masowej i artykuły żywnościowe. Nie ma u nas takiej gałęzi przemysłu, która by nie posuwała się naprzód i nie miała własnego planu zwiększenia produkcji, obliczonego na kilka lat z góry. Stała troska władzy radzieckiej o wprowadzenie nowej techniki do wszystkich gałęzi przemysłu transportu i gospodarki rolnej, stanowi mocną gwarancję dalszego wszechstronnego rozwoju gospodarki socjalistycznej.

Z miesiąca na miesiąc wzrasta wydajność produkcji przemysłowej. Dość powiedzieć, że w samym tylko miesiącu październiku br. globalna produkcja naszego ciężkiego przemysłu osiągnęła już przeciętny poziom miesięczny z 1940 r. W ten sposób już dzisiaj wydajność naszego przemysłu wróciła do poziomu przedwojennego.

Wszystko to wskazuje, że w naszym kraju stworzono warunki szybkiego podniesienia dobrobytu całego narodu i dalszego wzmocnienia potęgi państwa radzieckiego. Nie grożą nam niszczące dla przemysłu kryzysy gospodarcze, od których nie może się uwolnić ani jeden kraj kapitalistyczny. U nas nie ma i nie będzie bezrobocia oraz związanej z nim pauperyzacji lud-

ności. Ustrój radziecki zabezpiecza całkowitą możliwość nieustannego wzrostu sił produkcyjnych i nieustannego podnoszenia dobrobytu mas pracujących miast i wsi, czego nie ma i być nie może w żadnym kraju kapitalistycznym.

Porównajmy starą Rosję i stworzony przez rewolucję Związek Radziecki. Wiemy, że Rosja burżuazyjno - obszarncza została pokonana przez imperializm japoński w 1904 — 1905 roku. Wiadomo również, że Rosja carska ujawniła swą bezsilność i nie mogła oprzeć się hordom Wilhelmowi. Od tego czasu sytuacja uległa zasadniczej zmianie. Zwycięstwo nad faszyzmem niemieckim w Europie, a następnie rozbić wojsk imperium japońskiego w Mandżurii uaoocniły fakt, jak dalece kraj nasz posunął się naprzód od czasów Rosji carskiej. Nie powiodły się usiłowania odrodzenia Rosji, ani podczas rewolucji 1905 r. ani też podczas rewolucji lutowej 1917 r. Dopiero wielka socjalistyczna Rewolucja Listopadowa przyniosła od dawna oczekiwane przemiany i stworzyła warunki dla potężnego odrodzenia naszej ojczyzny. Tylko rewolucja radziecka, prawdziwie ludowa, na czele której stała partia Lenina — Stalina przekształciła nasz kraj w to wielkie i przodujące mocarstwo, jakim jest on w obecnych czasach.

Związek Radziecki zawdzięcza swą wielkość rewolucji socjalistycznej i wielkość tę uznają dzisiaj narody całego świata. Czyż nie jest rzeczą jasną, że gdyby przed 30 laty bolszewicy nie zdolali wyrwać naszej ojczyzny z rak Kiereńskiego, mienszewików, eserów, kadetów i innych popleczników burżuazji — kraj nasz utraciłby swą niepodległość i musiałby nędznie wegetować.

Porównajmy Związek Radziecki i najbardziej rozwinięte kraje kapitalistyczne Europy. Oto Anglia od dawna uważana jest za wysoce rozwinięty kraj przemysłowy, a nawet za „warsztat dla całego świata”. A jednak w okresie między dwiema wojnami światowymi poziom przemysłu angielskiego jedynie w niewielu latach przekraczał poziom z 1913 r., a w większości wypadków był znacznie niższy. W tym stanie rzeczy nie można mówić poważnie o jakimkolwiek rozwoju przemysłu angielskiego w okresie między dwiema wojnami światowymi. Teraz zaś, jak widać, Anglia przeżywa poważne trudności ekonomiczne, licząc coraz bardziej na pomoc wujaszka z Ameryki.

We Francji rozwój przemysłu w tym okresie nie przedstawiał się lepiej, jakkolwiek bywały poszczególne pomyślne lata. Dość powiedzieć, że przed początkiem drugiej wojny światowej francuska produkcja przemysłowa jedynie o 6% przekraczała poziom przemysłu francuskiego osiągnięty już przed pierwszą wojną światową. Można powiedzieć, że przez cały okres między dwiema wojnami światowymi przemysł Francji dreptał na miejscu. Obecnie Francja również przeżywa okres trudności ekonomicznych i podobnie jak Anglia opiera swe kalkulacje na pomocy z zewnątrz.

Czym należy tłumaczyć tak uderzającą różnicę między rozwojem przemysłu w ZSRR z jednej strony a stanem przemysłu w Anglii i Francji z drugiej strony? Czym należy tłumaczyć fakt, że podczas paazy między dwoma wojnami światowymi przemysł Związku Radzieckiego zwiększył się prawie 12-krotnie, podczas gdy

Przemysł Anglii i Francji dreptał na m'ejscu, przeżywając wprawdzie w poszczególnych latach pewien rozwój, lecz jeszcze częściej mając lata stagnacji i nawet upadku?

Dla ludzi obiektywnych, pragnących zrozumieć współczesne wydarzenia, odpowiedź wynika przede wszystkim z porównania faktów. Znana jest zasadnicza różnica między Związkiem Radzieckim z jednej strony oraz Anglią i Francją z drugiej. Przemysł podobnie jak cała gospodarka narodowa ZSRR zbudowany jest na fundamencie socjalizmu, podczas gdy przemysł i cały gmach państwowy Anglii i Francji opiera się na starych filarach kapitalizmu, zarówno zaś nauka jak i doświadczenie praktyczne dobitnie wykazują, że fundament socjalizmu w Związku Radzieckim wzmacnia się z każdym dniem, podczas gdy filary społeczeństwa kapitalistycznego w Europie są już od dawna na wskroś przegniłe. W chwili obecnej tak, jak nigdy dawniej widać, jak bardzo dojrzałe były przesłanki socjalizmu w naszym kraju już przed 30 laty, gdy zwycięska rewolucja socjalistyczna wyprowadziła naszą ojczyznę na nową drogę, na drogę odnowienia socjalistycznego.

Przed 30 laty, w przeddzień Rewolucji Listopadowej, Lenin podkreślił, że w istniejących warunkach historycznych nie można posuwać się naprzód, nie czyniąc kroków w kierunku socjalizmu i że pod względem materialnym grunt do socjalizmu już wówczas w naszym kraju był przygotowany. Powiedział on mianowicie:

„W Rosji XX-stulecie... nadzieje rewolucyjnej zdobyła ustroj republikański i osiągnęła demokrację nie można postępować naprzód nie krocząc ku socjalizmowi. Z dialektyki dziejów wynika, że wojna przyspieszyła w niezwykły sposób przekształcenie monopolistycznego kapitalizmu w monopolistyczny kapitalizm państwowy i właśnie dzięki temu zbliżyła niezmiernie ludzkosć do socjalizmu. Wojna imperialistyczna jest zwiastunem rewolucji socjalistycznej. Nie tylko dlatego, że wojna przez swe okropności prowadzi do powstania proletariatusy — żadne powstanie nie stworzy socjalizmu, jeżeli socjalizm nie dojrzał gospodarczo — lecz i dlatego, że monopolistyczny kapitalizm państwowy stanowi najpełniejsze materialne przygotowanie do socjalizmu, jego próg, szczebel drabiny historycznej, pomiędzy którym to szczeblem a szczeblem socjalizmu nie ma już żadnych szczebli pośrednich“.

Rzecz oczywista, że tak w Anglii jak i we Francji już wówczas — przed 30 laty — materialne warunki do przeobrażenia socjalistycznych były nie mniej sprzyjające, niż w naszym kraju. Jednakże jak wiadomo same tylko warunki materialne nie wystarczają do rozwiązania takich problemów, których rozwiązanie stało się już koniecznością historyczną.

Druga wojna światowa była dla systemu kapitalistycznego nowym ciosem, który podważył jeszcze bardziej jego pozycję w Europie. Kraje nowej demokracji — Jugosławia, Polska, Rumunia, Bułgaria, Czechosłowacja, Węgry, Albania — korzystając z poparcia szerokiej mas ludowych dokonały śmiałych przeobrażeń demokratycznych, do których należy likwidacja klasy obszarnej przy jednoczesnym przekazaniu gruntów chłopom, nacjonalizacja wielkiego

przemysłu i banków oraz inne reformy. Kraje te kroczą SWYMI SAMODZIELNYMI DROGAMI do socjalizmu, pa wyzwoleniu mas pracujących od niewoli kapitalistycznej i bronią swej niepodległości narodowej przeciwko usiłowaniom imperialistów zagranicznych emanowania tych krajów i narzucenia im swej własnej woli.

ZWIĄZEK RADZIECKI I WSPÓLPRACA MIĘDZYNARODOWA

Już od pierwszego dnia swego istnienia Związek Radziecki zajął szczególne miejsce na arenie międzynarodowej, stając na czele walki o pokój.

Rewolucja Listopadowa wyrwała nasz kraj z pierwszej wojny światowej oraz proklamowała pokój i bezwarunkowy odwrót od polityki imperialistycznej zarówno Rosji carskiej jak i rządu pseudosocjalisty Kiereńskiego, który został stworzony po rewolucji lutowej.

Mimo to nasz naród przez szereg lat nie mógł wrócić do pracy pokojowej. Celem zgnięcenia Rewolucji Listopadowej oraz powrotu do władzy obszarników i kapitalistów zbiegłych z naszego kraju, państwa Ententy zorganizowały szereg interwencji wojskowych przeciwko naszemu krajowi. Za zbrodnie te ponoszą odpowiedzialność imperialiści Anglii i Francji ich sejsunicy amerykańscy i japońscy oraz ich ówczesni wasale. Ta zbrojeczka polityka, przesiąknięta wobec rewolucyjnego ludu rosyjskiego zwierzęcą wrogością antyradziecką Churchilla, Clemenceau i innych reakcjoniistów, doznała haniebnego fiaska. Lud radziecki obronił swą niepodległość, uzyskał pauzę i wkroczył na drogę zwycięskiego i pokojowego budownictwa socjalizmu.

Wiedzie, że również potem nie zakończyły się knowania przeciwko naszemu krajowi. Czegóż to nie próbowali imperialiści Zachodu i Wschodu, ażeby udaremnić budownictwo pokojowe w naszym kraju! Posunęto się tak daleko, że Anglia i Francja połączyły się z faszystowskimi Włochami i zawarły haniebną układ monarchijski z Niemcami hitlerowskimi, by jak najszybciej skłonić faszystów niemieckich do napaści na Związek Radziecki.

Przeliczyli się jednak imperialiści anglo-francuscy. Sami zaplątali się w sieć, którą dla nas przygotowali, a mądra pokojowa polityka stalinowska zabezpieczyła wspaniale Związkowi Radzieckiemu dalsze odroczenie wojny.

Gdy jednak Niemcy hitlerowskie napadły na ZSRR, ożywiły się znów nadzieje naszych wrogów. Wiemy, że wkrótce potem w gazetach londyńskich ukazała się wiadomość, że brytyjski minister Mur Brabazon mówiąc o sytuacji na froncie radziecko - niemieckim latem 1941 r. wyraził bez zenady pragnienie, by armie radzieckie i niemieckie wyczerpały się nawzajem podczas gdy Anglia będzie mogła wzmocnić swe siły i stać się panującym mocarstwem. Znalazły się również osobistości amerykańskie, które nie chciały pozostać w tyle za Mur - Brabazonem.

W czerwcu 1941 r. „New York Times“ opublikowało następujące wyrzucenia jednej z najbardziej znanych osobistości amerykańskich: „Jeżeli zobaczymy, że Niemcy wygrywają, będziemy musieli dopomóc Rosji, jeżeli jednak będzie wygrywała Rosja, będziemy musieli dpo-

móc Niemcom. Niechże więc zginie ich jak naj-
więcej”.

Tym niemniej Związek Radziecki, Anglia i Stany Zjednoczone skutecznie współpracowały w wojnie przeciwko Niemcom hitlerowskiemu, wspólnemu wrogowi wszystkich krajów demokratycznych.

Skoro tylko zakończyła się wojna, Związek Radziecki przystąpił do pracy według wytycznych nowej pięcioletki stalinowskiej. Obecnie jest również rzeczą konieczną opracowanie planu na kilka dalszych okresów pięcioletnich. Towarzysz Stalin ustalił jak wiadomo następujące zasady wykonania tych nowych zadań:

„Co się tyczy planów na dalszą metę, to partia zamierza zorganizować nowe potężne podniesienie gospodarki narodowej, które umożliwi nam na przykład podwyższyć poziom naszego przemysłu trzykrotnie, w porównaniu ze stanem przedwojennym. Musimy dążyć do tego, by nasz przemysł mógł produkować do 50 milionów ton surowki, do 500 milionów ton węgla, do 60 milionów ton ropy naftowej rocznie”.

Wystarczy to, by wykazać jak bardzo Związek Radziecki jest zainteresowany w mocnym i długotrwałym pokoju. Wszyscy szczerzy przyjaciele pokoju — ci zaś stanowią ogromną większość wśród ludu każdego kraju — mogą polegać na tym, że Związek Radziecki będzie bronił aż do ostateczności interesów pokoju światowego.

Zgodnie z tą polityką pokojową, Związek Radziecki jest za wszechstronnym rozwojem współpracy międzynarodowej. Towarzysz Stalin zanalizował do głębi naszą politykę zagraniczną w rozmowie ze znanym Amerykaninem Stassenem:

„Związek Radziecki i Stany Zjednoczone mogą naturalnie współpracować. Istniejące między nimi różnice nie mają istotnego znaczenia skoro chodzi o ich współpracę. Systemy gospodarcze w Niemczech i Stanach Zjednoczonych są takie same, a jednak między tymi państwami wybuchła wojna. Systemy gospodarcze Stanów Zjednoczonych i ZSRR są odmiennie a jednak kraje te nie wojowały przeciwko sobie, lecz współpracowały podczas wojny. SKORO DWA ODMIENNE SYSTEMY MOGŁY WSPÓŁPRACOWAĆ PODCZAS WOJNY — CZEMUŻ TO NIE MOGĄ ONE WSPÓŁPRACOWAĆ W CZASACH POKOJOWYCH? Naturalnie jest rzeczą samą przez się zrozumiałą, że jeśli będzie istniało pragnienie współpracy, współpraca jest również zupełnie możliwa przy odmiennych systemach gospodarczych. Jeżeli jednak pragnienia współpracy nie ma, to również przy jednakowych systemach gospodarczych, może dojść do konfliktu między państwami, czy między ludźmi”.

Związek Radziecki prowadził i prowadzi niezmiennie politykę pokoju i współpracy międzynarodowej. Tak też kształtuje się stosunek Związku Radzieckiego do wszystkich krajów, wykazujących pragnienie współpracy.

Polityce przedstawionej przez towarzysza Stalina przeciwstawia się obecnie inna polityka, oparta na zupełnie innych zasadach. Należy tu wspomnieć przede wszystkim o polityce Stanów Zjednoczonych Ameryki, jak również Wielkiej Brytanii. Możliwe, że w Stanach Zjednoczonych Ameryki istnieje jakiś plan gospodarczego roz-

woju własnego kraju, obliczony na pewien okres czasu. Jednakże prasa nic o tym nie donosi, chociaż odbywają się tam dość często konferencje prasowe. Z drugiej strony rozgłasza się z dużym hałasem różne inne plany amerykańskie, które związane są bądź z „doktryną Trumana”, bądź też z „planem Marshalla”. Gdy czyta się o wszystkich tych planach amerykańskich „pomocy dla Europy”, „pomocy dla Chin” itp., może się wydać, że problemy wewnętrzne Stanów Zjednoczonych są już od dawna rozwiązane i że obecnie chodzi tylko o to, by Ameryka wprowadziła wszystko do porządku w innych krajach udzielając im recepty, jak mają prowadzić swą politykę i jak powinny tworzyć swe rządy. W istocie jednak tak nie jest. Gdyby nie to, że sprawy wewnętrzne wywołują w kołach kierowniczych Stanów Zjednoczonych Ameryki silny niepokój, zwłaszcza w obliczu zbliżającego się kryzysu, nie byłoby takiego mnóstwa planów ekspansji gospodarczej Stanów Zjednoczonych Ameryki, które to plany oparte są z kolei na agresywnych planach natury militarno-politycznej imperializmu amerykańskiego.

Obecnie nie czyni się już żadnej tajemnicy z faktu, że Stany Zjednoczone Ameryki, często wspólnie z Wielką Brytanią, zakładają wciąż nowe bazy wojenne morskie i lotnicze w różnych częściach kuli ziemskiej i do tych celów dostosowują wręcz całe państwa, zwłaszcza w pobliżu Związku Radzieckiego. Ze wszystkich stron słychać skargi na ten nacisk ze strony imperializmu amerykańskiego.

Podczas gdy rządy niektórych wielkich państw w Europie, Azji i Ameryce zachowują niejako solidarne milczenie — pewne małe kraje nie mogą już tego znieść. Na przykład Dania nie może w żaden sposób przeforsować przywrócenie swych praw suwerennych w stosunku do Grenlandii, z której Amerykanie nie chcą się wycofać po zakończeniu wojny. Egipt żąda słusznie ewakuacji wojsk brytyjskich ze swego terytorium, ale Anglia uchyla się od zadośćuczynienia tym żądaniami, Ameryka zaś popiera zwykle imperialistów brytyjskich w tego rodzaju sprawach.

Jest rzeczą jasną dla każdego, że zakładanie baz wojskowych w różnych częściach świata nie jest przeznaczone do celów obronnych lecz stanowi przygotowanie do agresji. Jasne jest również, że jeśli do dziś dnia pozostawia się połączony brytyjsko - amerykański sztab wojskowy, który powstał podczas drugiej wojny światowej, to czyni się to nie ze względu na uczucia pacyfistyczne lecz po to, ażeby straszyć możliwością nowej agresji. Byłoby dobrze, gdyby naród amerykański wiedział o tym wszystkim, gdyż przy tak zwanej „zachodniej” wolności prasy, przy której prawie wszystkie gazety i rozgłośnie radiowe znajdują się w ręku ścisłego agresywnego grona kapitalistów i ich popleczników, trudno narodowi dowiedzieć się o rzeczywistej prawdzie.

Wiadomo, że w kołach ekspansjonistycznych Stanów Zjednoczonych Ameryki rozpowszechniła się nowa swoista religia: obok niewiary we własne siły wewnętrzne — wiara w **TAJEMNICĘ BOMBY ATOMOWEJ**, jakkolwiek ta tajemnica już od dawna nie istnieje. Imperialiści potrzebują widocznie tej wiary w bombę atomową, która jak wiadomo nie jest żadnym środ-

kłem obronnym, lecz narzędziem napaści. Wielu oburza się, że Stany Zjednoczone Ameryki i Wielka Brytania przeszkadzają Narodom Zjednoczonym w powzięciu ostatecznej decyzji w sprawie zakazu broni atomowej.

Przeciwko temu protestowali dwukrotnie w tym roku brytyjscy uczeni, którzy opublikowali dwa razy odpowiednio oświadczenia, wyrażając tym niezadowolenie, że Anglia w tej sprawie idzie jedynie śladami Stanów Zjednoczonych. Jest to całkowicie zrozumiałe, albowiem narody Ameryki i Anglii są nie mniej od innych narodów zainteresowane w tym, ażeby przeprowadzono zarówno zakaz broni atomowej, jak i powszechne ograniczenie wzrastających zbrojeń. Należy przy tym pamiętać, że odrzucenie zakazu broni atomowej okrywa imperialistów hańbą i kieruje przeciwko nim wszystkich uczciwych ludzi wszystkich narodów.

A jak wygląda sprawa podżegaczy wojennych? Wbrew wszelkim protestom amerykańskich i innych ekspansjonistów, Generalne Zgromadzenie powzięło decyzję, oczywiście z wielkim trudem, potępienia propagandy nowej wojny. Dyskusja dowiodła równocześnie, że musi się jeszcze bardziej wzmocnić walkę przeciwko podżegaczom wojennym i ich protektorom, którzy spełniają wolę agresywnej i żadnej korzyści czołówek kapitalistów - miliarderów.

Wiadomo, że przemysł Stanów Zjednoczonych wzrósł w okresie pomiędzy światowymi wojnami jakkolwiek jego rozwój następował niesłychanie nierównomiernie i dwukrotnie spadł znacznie poniżej poziomu z roku 1912. Natomiast w latach drugiej wojny światowej przemysł amerykański wzrósł szybko i zaczął przynosić olbrzymie zyski kapitalistom i skarbowi państwa.

Dochody te amerykański państwowo monopolistyczny kapitalizm puszcza w ruch i zużywa wszędzie dla swego nacisku — w Europie i w Chinach, w Grecji i w Turcji, w Południowej Ameryce i na Środkowym Wschodzie. Nie brak naturalnie ludzi, których namiętnością jest wykorzystanie koniunktury wojennej. Co to ma jednak wspólnego z interesami narodu? Interesy narodu różnią się, rzecz jasna, całkowicie od interesów podżegaczy do nowej wojny światowej.

Wszystkie te fakty świadczą o dążeniu amerykańskiego imperializmu do wykorzystania powojennych trudności niektórych państw, narzucenia im swej woli i do utorowania drogi dla światowego panowania Stanów Zjednoczonych.

Nie usprawiedliwia to w najmniejszym stopniu nadziei na możliwość uniknięcia narastających wewnętrznych trudności, wystąpienia głębokiego kryzysu gospodarczego i zapobieżenia coraz bardziej zaostrzającemu się podziałowi Stanów Zjednoczonych na dwie główne grupy: imperialistyczną, która robi dziś wrzawę na pierwszym planie, i demokratyczną, do której należy przyszłość.

Zakusy imperialistów są bezgraniczne, a dla osiągnięcia własnych celów są oni gotowi zdeptać żelazną stopą prawa demokratyczne w swoim kraju jak również prawa i suwerenność innych państw.

Doświadczenia wynikające z upadku faszystowskich Niemiec, które niszczyły siły demokratyczne i utraciły wszelką miarę w dążeniu

do opanowania świata, widocznie niczego nie nauczyły tych, którzy dążą obecnie do panowania nad całym światem.

Panujące dziś koła w Stanach Zjednoczonych i w Wielkiej Brytanii stoją na czele międzynarodowej grupy, która postawiła sobie za cel umocnienie kapitalizmu i panowanie nad innymi narodami. Kraje te przewodzą siłom imperialistycznym i antydemokratycznym w międzynarodowych sprawach przy czynnym współudziale pewnych socjalistycznych przywódców w szeregu państw europejskich.

Polityka Związku Radzieckiego opiera się na wręcz przeciwnych zasadach, na poszanowaniu suwerennych praw małych państw i nie miesza się w ich wewnętrzne sprawy. Niechaj za przykład posłuży zagadnienie niemieckie.

Gdyby Ameryka i Anglia trzymały się w latach powojennych tych zasad, którym dały jasny wyraz konferencje jaltańska i poczdamska w sprawie niemieckiej, zasad które umożliwiły współpracę wielkich sojuszników przeciwko hitlerowskiemu Niemcom, — i miały na celu likwidację pozostałości faszyzmu, — wówczas współpraca między Związkiem Radzieckim a Stanami Zjednoczonymi i Anglią dałaby również i teraz dobre wyniki. Stany Zjednoczone i Anglia odstąpiły jednak od tych demokratycznych zasad i naruszyły wspólnie powzięte postanowienia. Dotyczy to takich podstawowych zagadnień jak demokratyzacja i demilitaryzacja Niemiec oraz uiszczenie odszkodowań krajom, które poniosły straty wskutek okupacji niemieckiej.

Anglo - amerykańska polityka wojenna doprowadziła do tego, że brytyjska i amerykańska strefy okupacyjne zostały połączone w jedno dwustrefowe wspólnie administrowane terytorium, ażeby anglo - amerykańska polityka mogła być tam realizowana jednostronnie niezależnie od Rady Kontroli czterech mocarstw.

Nasi przedstawiciele w Radzie Kontroli mają w istocie do czynienia tylko ze strefą radziecką.

Wytworzyła się sytuacja, która musi wywołać zaniepokojenie również wśród Niemców, ponieważ — w wyniku anglo - amerykańskiej polityki — istnieje obszar dwustrefowy oraz inne strefy, lecz nie ma Niemiec jako jednolitego państwa. Związek Radziecki uważa za konieczne, aby przeprowadzić postanowienia konferencji jaltańskiej i poczdamskiej w sprawie niemieckiej, przewidujące przywrócenie Niemiec, jako jednolitego państwa demokratycznego. Istnieje przy tym w Związku Radzieckim pełna świadomość tego, że obszar dwustrefowy anglosaski — nie stanowi Niemiec oraz że naród niemiecki ma prawo do własnego państwa, które musi być oczywiście państwem demokratycznym i nie może stanowić żadnego niebezpieczeństwa dla innych milijonów pokój narodów.

Obecny plan anglo - amerykański opiera się na następujących przesłankach:

Uspokajania przy pomocy jałmużny ludności anglosaskiej strefy Niemiec, oparcia się tam o dawnych niemieckich kapitalistów, którzy stanowili podporę Hitlera, aby przy ich pomocy wykorzystać anglosaski obszar dwustrefowy wraz z jego zagłębieniem przemysłowym w Ruhrze jako groźbę przeciwko tym krajom, które nie okazują niewolniczej uległości wobec anglo-

amerykańskich planów panowania w Europie. Jednakowoż te awanturnicze plany, odnoszące się do Niemiec do niczego dobrego nie doprowadzą i zostaną naturalnie odrzucone przez demokratyczną Europę.

Na przykładzie zagadnienia niemieckiego widzimy jak dalece różnią się obecnie zasady brytyjsko - amerykańskie od zasad Związku Radzieckiego gdyż brytyjsko - amerykańskie zasady przesiąknięte są jawnym imperializmem, a Związek Radziecki stoi twardo na pozycjach demokratycznych.

Związek Radziecki i inne państwa demokratyczne są zwolennikami pokoju i współpracy międzynarodowej. W obecnych warunkach wymaga to zjednoczenia wszystkich sił obozu antyimperialistycznego i demokratycznego w Europie i poza Europą, żeby stworzyć nieprzezwyciężoną barierę przeciwko wzmoczonej polityce imperializmu i agresji. Zjednoczenie sił demokratycznych i odważna walka przeciwko imperializmowi i jego nowym planom awantur wojennych złączy narody w potężną armię taką, jakiej nie może mieć imperializm, zaprzeczający istnieniu demokratycznych praw narodów i budujący swe plany na pogroźkach i polityce awanturniczej.

Niepokój wzrasta w szeregach imperialistów, ponieważ wszyscy zdają sobie sprawę, że grunt pod jego nogami się chwieje i że siły demokracji i socjalizmu wzrastają i wzmocniają się z dniem każdym.

Co może dać narodom polityka imperialistyczna? Jedynie wzrost ucisku, odrodzenie resztek znienawidzonego faszyzmu oraz nowe awantury imperialistyczne. Trzeba otworzyć narodom na to oczy i zjednoczyć wszystkie demokratyczne i antyimperialistyczne siły, żeby rozbić wszelkie plany gospodarczego ujarzmienia narodów i wszelkie projekty nowych awantur imperialistycznych. Doświadczenia historyczne Związku Radzieckiego potwierdziły słusność słów wielkiego Lenina o niezwykłistości narodu, który wziął władzę w swe ręce:

„Nigdy nie będzie zwyciężony naród, którego robotnicy i chłopci w większości swej poznali i poczuli, że bronią swej władzy radzieckiej — władzy pracujących, że bronią oni sprawy której zwycięstwo zapewni im i ich dzieciom możność korzystania ze wszystkich dobrodziejstw kultury, ze wszystkich osiągnięć pracy ludzkiej“.

W chwili obecnej mamy przed sobą zadanie zjednoczenia wszystkich antyimperialistycznych i demokratycznych sił narodów w jeden potężny obóz, złączony jednością życiowych interesów. Mamy zadanie zjednoczenia sił narodów przeciwko obozowi imperialistycznemu i antydemokratycznemu oraz jego polityce ucisku i nowych awantur.

Trzeźwy stosunek do sprawy dowiedzie, że w chwili obecnej awantury imperialistyczne stanowią niebezpieczną grę losami kapitalizmu. Niektórzy ministrowie i senatorzy może tego nie rozumieją. Lecz jeżeli anty - imperialistyczny i demokratyczny obóz zjednoczy swe siły i wykorzysta wszystkie swe możliwości, to imperialiści będą musieli się stać bardziej rozsądnymi

i zachowywać się spokojnie. Należy sądzić, że kapitalizm nie jest zainteresowany w przyspieszaniu swej własnej katastrofy.

3. ZWIĄZEK RADZIECKI A KOMUNIZM

Wstępując w 31 rok wielkiej Listopadowej Rewolucji socjalistycznej, spoglądamy z zadowoleniem na przebytą drogę i patrzymy spokojnie w przyszłość. Osiągnięcia Związku Radzieckiego są olbrzymie. Socjalizm przeniknął głęboko całe nasze życie. W nowych warunkach Państwa Radzieckiego wyrosło już nowe pokolenie, które zaczyna rozwijać swe orle skrzydła. **Należy przyznać, że jednym z najważniejszych osiągnięć naszej rewolucji jest duchowe oblicze i rozwój ideowy ludzi jako patriotów radzieckich.** Dotyczy to wszystkich narodów radzieckich, mieszkańców wsi i miast, zarówno pracowników fizycznych, jak i umysłowych. Stanowi to w rzeczywistości największe osiągnięcie Rewolucji Listopadowej, która ma dziejowe, wszechświatowe znaczenie.

Obecnie człowiek radziecki nie jest tym, czym był 30 lat temu. **Oblicze duchowe ludzi radzieckich** przejawia się przede wszystkim w świadomym stosunku do pracy, jako do sprawy o znaczeniu społecznym i jako do świętego obowiązku wobec Państwa Radzieckiego. Obecnie w każdym przedsiębiorstwie znajdują się mężczyźni i kobiety stachanowcy. Współzawodnictwo socjalistyczne przeniknęło do wszystkich kołchozów. We współzawodnictwie biorą udział robotnicy i robotnice, pracownicy i pracownice kołchozów, inżynierowie i technicy oraz artyści i uczeni. Rozmach współzawodnictwa określa obecnie poziom komunistycznego stosunku do pracy wśród ludzi radzieckich. Powszechny charakter współzawodnictwa jest najważniejszą dźwignią podniesienia wydajności pracy. Rozwinął się obecnie szeroko nowy ruch polegający na tym, że robotnicy zobowiązują się osobiście do przedterminowego wykonania rocznych planów produkcji oraz planu 5-letniego jako całości, czego nie było w okresie przedwojennym. W Moskwie, w Leningradzie, w Zagłębiu Donieckim i w całym kraju ruch ten rozwija się pomyślnie, świadcząc o socjalistycznym uświadomieniu robotników i robotnic. Jest to jednak tylko jedna z ważnych dźwigni podniesienia wydajności pracy w naszym kraju. W roku bieżącym plan dostawy zboża wykonany będzie przed terminem. Państwo otrzyma mniej więcej taką samą ilość zboża, jak w najlepszych latach przedwojennych, chociaż obszar zasiewów i wyposażenie techniczne są znacznie mniejsze, niż przed wojną. Osiągnięcia te należy zawdzięczyć rozwojowi współzawodnictwa socjalistycznego pomiędzy poszczególnymi republikami i krajami, a przede wszystkim czynnemu udziałowi we współzawodnictwie milionów pracowników i pracowników kołchozów.

Przeżyliśmy trudne czasy w pierwszym okresie wojny, dopóki podstawy pracy nie zostały dostosowane do nowych warunków. Ofiarność pracujących w kraju i bohaterstwo naszej armii na froncie, bohaterstwo, jakiego nie znała historia, były wyrazem patriotyzmu radzieckiego

— i to zapewniło nam zwycięstwo nad wrogiem. W obecnym nasileniu patriotyzmu radzieckiego znajduje swój znamienny wyraz ideowy i duchowy poziom ludzi radzieckich. Nie da się zaprzeczyć, że pozostałości kapitalizmu są w świadomości ludzkiej bardzo żywotne i dlatego partia zawsze przypomina ludziom radzieckim o konieczności wszechstronnej krytyki i samokrytyki, mającej na celu likwidację tych szkodliwych pozostałości minionych czasów.

Z drugiej strony nie da się zaprzeczyć, że mamy obecnie olbrzymie możliwości prowadzenia pomyślnej walki dla likwidacji tych przeżytków. Poziom kulturalny naszej ludności podniósł się pod każdym względem. Liczba uczących się, liczba wydawnictw i masowa oświata, osiągnęły poziom niespotykany w żadnym innym kraju. Nasza inteligencja, nasi pracownicy kulturalni i naukowci oraz nasi artyści są obecnie większymi patriotami radzieckimi, niż kiedykolwiek dotychczas. Nie można uważać za przypadek tego, że obecnie najlepsze dzieła literatury wychodzą spod pióra pisarzy, którzy mają nierozzerwalny ideowy związek z komunizmem.

W kraju naszym, komunizm jest źródłem natchnienia do ofiarnej pracy i bohaterskiej walki w obronie ojczyzny, do jak najwyższego ideowego wysiłku. Najemni pismacy burżuazyjni zagranicą przepowiadali podczas wojny, że ludzie radzieccy, którzy w swych pochodach bojowych zapoznali się z porządkami i kulturą zachodnią i którzy zwiedzili wiele miast i stolic Europy, powrócą do domu z zamiarem ustanowienia takich porządków u siebie w kraju. A jak jest w rzeczywistości?

Zdemobilizowani żołnierze i oficerowie po powrocie do kraju, z jeszcze większym zapałem przystąpili do umacniania kolchozów, rozwijania współzawodnictwa socjalistycznego w fabrykach i zakładach przemysłowych, stając w pierwszych szeregach patriotów radzieckich. U nas jeszcze nie wszyscy wyzwolili się od bicia pokłoniów i służalczości wobec Zachodu, wobec kultury kapitalistycznej. Nie na próżno panujące klasy dawnej Rosji pozostawały dość często w znaczącej zależności duchowej od bardziej posuniętych w rozwoju kapitalistycznym państw Europy. Pozwoliło to kultywować wśród pewnych kół dawnej inteligencji niewolniczą świadomość niepełnej wartości własnej i duchowej zależności od burżuazyjnych krajów Europy. Nie można być prawdziwym obywatelem radzieckim, nie wyzwolwszy się od tych haniebnych przeżytków. Oto dlaczego ludzie radzieccy zdecydowani są jak najszybciej skończyć z tymi przeżytkami przeszłości, poddać bezwzględnej krytyce wszelkie przejawy uwielbienia i służalczości wobec Zachodu i jego kapitalistycznej kultury. Znacze historyczne słowa tow. Stalina o obywatelu radzieckim:

„Każdy obywatel radziecki wolny od kajdanów kapitału, o głowę przewyższa jakiegokolwiek zagranicznego dostojnego urzędnicyne dźwigającego na swych barkach jarzmo niewoli kapitalistycznej“.

Im lepiej ludzie radzieccy zrozumieją ten apel Stalina do świadomości i honoru obywatela radzieckiego — tym szybciej kroczyć będziemy ku

naszemu wielkiemu celowi. Jak słońce w pogodny dzień idee marksizmu i leninizmu oświecały naszą drogę w ciągu tych 30 lat. Nasze dążenie naprzód oparte było na strategii i taktyce Lenina i Stalina. Droga nasza nie była łatwa. Wróg działał w kraju i poza jego granicami

Nawet w partii bolszewickiej wróg miał swoją agenturę w postaci prawych trockistów oraz innych zdrajców i renegatów. Stworzona przez LENINA i STALINA partia bolszewicka wyszła z wszystkich tych doświadczeń WZMOCNIONA.

Wyczyszczyła swoje szeregi i zjednoczyła się w wielką siłę, która jest wyższym wyrazem moralno-politycznej jedności naszego narodu, zdecydowanie kroczącego naprzód ku społeczeństwu komunistycznemu.

Partia pod przewodnictwem wielkiego Stalina wskazuje obecnie drogę do pokoju powszechnego i wyzwolenia od krwawych wojen, drogę do obalenia niewoli kapitalistycznej oraz wielkiego postępu narodów i całej ludzkości.

Doświadczenie wykazało, iż współczesny ruch komunistyczny rozwinął się i okrzepł w wielu krajach tak dalece, że nie można już kierować tym ruchem z jednego ośrodka. Widzimy w tym jeden z doniosłych sukcesów komunizmu w naszych czasach. Jednocześnie doświadczenie wykazało, że partie komunistyczne, a przede wszystkim najsilniejsze partie komunistyczne w Europie, winny mieć organ jednoczący, by dokonywać stałej wymiany poglądów, w razie konieczności koordynować swą działalność w szybkim wzajemnym porozumieniu. Sprzyjać to będzie dalszemu rozwojowi ruchu komunistycznego i wzmocni jego wpływów w szerokich masach.

Partia bolszewicka wita te poczynania partii komunistycznych i życzy im pełnego sukcesu.

Przed 30 laty, partia bolszewicka była tylko nieznaczną częścią swego narodu. Ale wówczas partia Lenina - Stalina z naukową ścisłością określiła, dojrzała już potrzeby historyczne, uzyskała potężne oparcie w masach ludowych i lud pod przewodnictwem naszej partii odniósł rewolucyjne zwycięstwo. Obecnie wszyscy widzą owoce tego zwycięstwa socjalizmu i ich wielkie międzynarodowe znaczenie.

W obecnej chwili zjednoczone siły demokracji i socjalizmu w Europie i poza jej granicami są bez porównania potężniejsze, niż przeciwstawiające się im siły antydemokratyczne obozu imperialistycznego. Kapitalizm stał się hamulcem postępu ludzkości, a kontynuowanie awanturniczej polityki imperializmu, która doprowadziła już do dwóch wojen światowych, stanowi główne niebezpieczeństwo dla mijających pokój narodów.

Wielka Socjalistyczna Rewolucja Listopadowa otworzyła oczy narodom na fakt, że wiek kapitalizmu zbliża się ku końcowi, i że otworem stoi niezawodna droga do pokoju powszechnego i wielkiego postępu narodów. Rozpaczliwe wysiłki imperialistów spod których nóg usuwa się grunt, nie uratują kapitalizmu od nadciągającej zagłady.

Zyjemy w wieku, w którym wszystkie drogi prowadzą do komunizmu. Wielki Lenin założył zryby państwa radzieckiego i wprowadził nasz

kraj na drogę socjalizmu, który położył kres wielowiekowej eksploatacji człowieka przez człowieka. Droga Lenina prowadzi do wolności i szczęścia ludzkości.

Wielki Stalin prowadził i prowadzi nasz naród chlubną drogą komunizmu. W imię Stalina, otoczone bezgranicznym szacunkiem i miłością narodów, uosabia wielkość zwycięskiego Związku Radzieckiego i wzywa do walki o szczęśliwą przyszłość ludzkości.

Towarzysze Bolszewicy zawsze byli i będą awangardą swego narodu!

Ludzie radzieccy znajdują się w pierwszych szeregach postępowej ludzkości, pełni wiary w szczytne cele Rewolucji Listopadowej!

Niech żyje 30 rocznica Wielkiej Socjalistycznej Rewolucji Listopadowej!

Pod sztandarem Lenina, pod przewodem Stalina — naprzód do zwycięstwa!

Władysław Gomułka - Wiesław
„W Walce o Demokrację Ludową“

(Artykuły i przemówienia)

dwa tomy, str. 606, zł 370.—

Tom pierwszy zawiera artykuły i przemówienia z okresu okupacji i 1945 r., tom drugi z 1946 r. i połowy 1947 r.

Spółdzielnia „KSIĄŻKA” Wydawnicza

3098-K